

også den faglige bredde her. Så det er også nogle af de ting, som vi allerede har gennemført og lagt meget vægt på.

Det er jo sådan, at ved påtaleopgivelse skal ofrene jo allerede i dag orienteres om hvorfor, og der skal være en klar begrundelse, og det vil sige, at yderligere en af de pinde, som er nævnt fra forslagsstillernes side, faktisk allerede er opfyldt i dag.

Der, hvor der også er en pind i forslagsstillernes forslag, som er gennemført, er faktisk i forhold til at lave en – hvad kalder man det? – national drejebog for håndtering af voldtægtssager, for det har man jo allerede i dag, på den måde at både politi og anklagemyndighed altså er godt rustede i de her sager, og derudover har centrene for voldtægtsofre udarbejdet standardiserede materialer og procedurer, og derfor er der heller ikke nogen grund til at gennemføre den pind.

Så alt i alt er vi enige med forslagsstillerne i, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at beskytte kvinder mod seksuelle overgreb, og vi skal sørge for, når det alligevel sker, at gerningsmændene bliver straffet hårdt og konsekvent, men som jeg har nævnt her, har vi jo allerede vedtaget en lang række tiltag, og det er efter vores opfattelse det, der skal til, og derfor kan vi ikke støtte beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti.

Kl. 19:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Kl. 19:31

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Dansk Folkeparti tager et vigtigt og voldsomt emne op, nemlig de mange seksuelle overgreb, der jo desværre sker i dag over for kvinder, men der foregår faktisk også, som fru Karen Hækkerup så rigtigt var inde på, seksuelle overgreb over for mænd, men det er nu ikke det, der skal komme til at skille os ad i den sag. Jeg har tre dele, jeg tror, jeg vil dele min ordførertale i.

Indledningsvis må jeg sige, at der er nogle af de tiltag, som ligger i beslutningsforslaget, som vi ikke kan støtte. Det er jo det tredje beslutningsforslag i træk fra Dansk Folkeparti, vi beskæftiger os med, og som jeg sagde for et par beslutningsforslag siden, er vi sådan rent principielt i Det Radikale Venstre imod at indføre minimumsstraffe, som så også indeholdes i dette forslag, og det er derfor, vi er nødt til at være imod forslaget som sådan.

Også i forhold til et uagtsomhedsbegreb i voldtægtssager er vi meget skeptiske – for nu at sige det mildt. Det må være sådan, at der må være tale om egentlig voldtægt, og at man jo også skal kunne sandsynliggøre, at voldtægtsmanden skal vide, at der er tale om en voldtægt. Der skal jo have været enten trusler om vold eller egentlig vold, før der er tale om voldtægt, og det vil vi sådan set gerne holde fast i.

Selv om det her forslag – og det medgiver jeg gerne forslagsstillerne – måske ville få fat i nogle flere, end man får i dag, risikerer man altså også at komme ind i nogle utrolig mærkelige situationer, hvor man skal rejse nogle beviser, var jeg lige ved at sige. Man kan være bekymret for, at der er nogle, der bliver dømt, som ikke er skyldige. Man kan også være bekymret for, om der er nogle, der i dag bliver dømt for egentlig voldtægt, der fremover vil blive dømt for uagtsom voldtægt. Så jeg tror sådan set, at forslagsstillerne risikerer både at gå i den modsatte retning af, hvad man selv ønsker, altså få nogle lavere straffe for visse af voldtægterne, og faktisk også risikerer at komme ud i, at der kan være nogle sager, hvor tvivlen ikke kommer den anklagede til gode. Og det synes vi sådan set stadig er et meget fint princip.

Så er der det her med hensyn til flere sager om voldtægter, der indbringes for domstolene. Det er lidt mere tricky – jeg ved ikke, om man må bruge engelske udtryk, men det er vel nogenlunde fordansket. Det kommer an på, hvad man mener, og hvad man lægger i, at der skal være flere sager, der skal indbringes for domstolene. Altså, man kan jo godt frygte lidt i stil med den sag, vi havde før om Hizb-ut-Tahrir, nemlig, at hvis man indbringer nogle sager for domstolene, hvor anklagemyndigheden ikke mener at kunne rejse bevisbyrden, vil det ikke nødvendigvis føles særlig godt for den kvinde, som føler, at hun har været udsat for en voldtægt, at sagen falder. Man skal i hvert fald overveje, om det er fordelagtigt for nogen, hvis det bare er for at rykke grænsen for, hvornår man rejser en sag. Det kan selvfølgelig også handle om, at der skal gives bedre efterforskningsmetoder eller flere ressourcer til at tage sig af det, og hvad ved jeg, og så kan det såmænd være fint nok.

Herefter er der en lang række pinde med mindre tiltag, som bl.a. handler om større genomsigtighed i sagsbehandlingen og større specialisering, flere ressourcer til modtagelsescentre for voldtægtsofre og national drejebog for håndtering af voldtægtssager, og det kan sådan set